



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

# NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 35/06-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla a zo sudcov Jána Auxta a Jána Lubyho v konaní o sťažnosti J. S., bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. B. V., P., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Ct 21/02, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

## **r o z h o d o l :**

1. Základné právo J. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Ct 21/02 **p o r u š e n é b o l o .**

2. J. S. **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava I je p o v i n n ý uhradiť J. S. trovy právneho zastúpenia 5 788 Sk (slovom päťtisícšesťstoosemdesiatosem slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. B. V., P., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

## **O d ô v o d n e n i e :**

### **I.**

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 35/06 zo 14. februára 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Ct 21/02.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom súdneho konania vedeného pred okresným súdom, ktoré bolo začaté na základe ním podanej žaloby z 19. septembra 2002 *„o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru“* proti správcovi konkurznej podstaty úpadcu B., spol. s r. o. v konkurze, B. (ďalej len „žalovaný“).

Podľa sťažovateľa v jeho prípade *„došlo zo strany súdu preukázateľne k neodôvodneným prietahom v konaní“* a navyše *„v súčasnosti je po 3 rokoch a 4 mesiacoch od podania žaloby konanie v štádiu, kedy ešte nebola prednesená žaloba ani vypočutí účastníci“*.

Okresný súd podaním sp. zn. 1 Spr. 2157/03 z 8. marca 2006 doručeným ústavnému súdu 16. marca 2006 predložil k sťažnosti vyjadrenie, v ktorom sa okrem podrobnej chronológie úkonov okresného súdu nachádza aj toto vyjadrenie:

*„Ako to vyplýva z priebehu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18 Ct 21/02, došlo k objektívnemu prieťahu v konaní zo strany administratívnych pracovníkov v spisovej kancelárii oddelenia 18 C, ktorí nezrealizovali úpravu vyššieho súdneho úradníka zo dňa 16. 4. 2004 v bode č. 2, a napriek tomu, že odporca dňa 3. 5. 2004 doručil súdu svoje vyjadrenie, nebol spis predložený zákonnej sudkyňi na ďalší postup, ale dňa 29. 9. 2005 vyššia súdna úradníčka dala pokyn kancelárii, aby bol spis predložený zákonnej sudkyňi.*

*Vzhľadom na pretrvávajúce kritické personálne obsadenie administratívnych pracovníkov na občianskoprávnom úseku Okresného súdu Bratislava I a pretrvávajúci poddimenzovaný stav sudcov v danom období, vo veci musím konštatovať, že objektívny prieťah v konaní bol zavinený touto skutočnosťou, ako i samotným predmetom konania a s tým sa viažucou obtiažnosťou prejednávanej veci.*

*Subjektívne zavinenie konajúcej zákonnej sudkyne zistené nebolo. Vzhľadom na predmet sporu, ako i skutočnosť, že v oddelení 18 C bol vybavovaný neúmerne vysoký stav pridelených vecí popri priemernom mesačnom nápade nových vecí, sa časové úkony medzi jednotlivými úkonmi predĺžili.*

*Ctený ÚS SR, dovoľujem si Vás požiadať, aby boli vzaté uvedené skutočnosti na vedomie a sťažovateľovi nebolo priznané finančné zadosťučinenie, a to z dôvodu, že k zavinenému prieťahu v konaní zo strany konajúcej sudkyne nedošlo a na konanie súdu v predmetnej veci mali vplyv objektívne skutočnosti (pretrvávajúci nízky počet administratívnych pracovníkov tunajšieho súdu, nedostatočný počet sudcov, vysoký stav vybavovaných vecí popri priemernom nápade nových vecí).“*

Podaním doručeným ústavnému súdu 31. marca 2006 sa právna zástupkyňa sťažovateľa vyjadrila k stanovisku okresného súdu a okrem iného uviedla:

„... z hľadiska zabezpečenia práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nie je významné, či k prieťahom došlo zo strany sudcu, vyššieho súdneho úradníka alebo administratívneho pracovníka súdu. K prieťahom v konaní Okresného súdu Bratislava I preukázateľne došlo, a to v prípade oboch podaných sťažností sťažovateľa vedených pod spr. č. 2157/03. Sťažovateľom požadované finančné zadosťučinenie súvisí predovšetkým s pracovnoprávnym charakterom súdneho sporu, sociálnym postavením sťažovateľa a porušením jeho základných práv, nie s dôvodom vzniknutých prieťahov v konaní.

K ukončeniu konania došlo nie pričinením súdu, ale účastníkov konania, keďže najmä z dôvodu pretrvávajúcich prieťahov v súdnom konaní v záujme rýchleho a efektívneho zaistenia svojich práv pristúpil sťažovateľ dňa 02. 03. 2006 na pojednávaní na návrh súdneho zmieru ponúknutý žalovaným, nakoľko ďalšie pokračovanie konania by naďalej len prehlbovalo jeho právnu neistotu.“

## II.

Z obsahu sťažnosti, vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 18 Ct 21/02:

- 20. septembra 2002 bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľa „o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru“,
- 24. septembra 2002 a opätovne 28. januára 2003 okresný súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe a predloženie osobného spisu sťažovateľa (žalovaný tak urobil 7. marca 2003),
- 17. marca 2003 okresný súd zaslal právnej zástupkyni sťažovateľa vyjadrenie žalovaného, ktorá k nemu podala stanovisko 26. mája 2003,
- 31. októbra 2003 sťažovateľ uplatnil námietku zaujatosti voči zákonnej sudkyni,
- 21. novembra 2003 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o námietke zaujatosti,

- 8. decembra 2003 bol okresnému súdu vrátený spis spolu s uznesením Krajského súdu v Bratislave, ktorým zákonnú sudkyňu nevytlúčil z pojednávania a rozhodovania vecí,
- 16. januára 2004 okresný súd nariadil termín pojednávania na 20. február 2004 a zároveň vyzval žalovaného na predloženie písomných dôkazov (žalovaný tak urobil 18. februára 2004),
- 19. februára 2004 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa zo 16. februára 2004, ktorým zmenil (rozšíril) žalobu o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru,
- 20. februára 2004 sa na okresnom súde uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito a na ktorom okresný súd zároveň uznesením č. k. 18 Ct 21/2002-52 pripustil zmenu žaloby,
- 23. februára 2004 okresný súd vyzval sťažovateľa na doplnenie petitu žaloby (sťažovateľ tak urobil 11. marca 2004) a súčasne vyžiadal od žalovaného mzdový list sťažovateľa za roky 2002 a 2003 (žalovaný tak urobil 6. apríla 2004, keď zároveň oznámil okresnému súdu prevzatie jeho právneho zastúpenia advokátom),
- 16. apríla 2004 okresný súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k doplneniu žaloby sťažovateľa (žalobca tak urobil 3. mája 2004),
- 21. novembra 2005 okresný súd nariadil termín pojednávania na 13. december 2005 a vyzval žalobcu na predloženie zoznamu voľných pracovných miest k 23. máju 2002 (žalovaný tak urobil 1. decembra 2005),
- 5. decembra 2005 bolo okresnému súdu doručené ospravedlnenie neúčasti právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní nariadenom na 13. december 2005,
- 13. decembra 2005 sa na okresnom súde uskutočnilo pojednávanie, ktoré po vykonaní dôkazu výsluchom svedka bolo odročené na 2. marec 2006,
- 2. marca 2006 sa na okresnom súde uskutočnilo pojednávanie, na ktorom okresný súd schválil zmier medzi účastníkmi konania (uznesenie o schválení zmiery č. k. 18 Ct 21/2002-84 z 2. marca 2006 nadobudlo právoplatnosť 13. marca 2006).

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažnosť v tejto veci pôvodne prijal 14. februára 2006 na ďalšie konanie IV. senát ústavného súdu. Od 1. marca 2006 v súlade s rozvrhom práce na rok 2006 sa sudca spravodajca Ján Luby stal členom II. senátu ústavného súdu a veci, v ktorých je sudcom spravodajcom Ján Luby, prerokúva II. senát ústavného súdu. Z tohto dôvodu túto vec prerokoval a vo veci samej rozhodol II. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

### III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Otázku existencie zbytočných prietahov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry (napr. II. ÚS 813/00, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a to podľa 1. právnej a faktickej zložitosti veci, pričom zohľadňuje aj povahu veci a o čo ide sťažovateľovi pri uplatňovaní základného práva na súdnu ochranu, 2. správania účastníka konania a 3. postupu súdu.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Ct 21/02 ide o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru (dohodnutého na určitý čas) a náhradu mzdy (ktorú si sťažovateľ uplatnil po podaní žaloby).

Okresný súd síce vznik prietahov v tomto konaní ospravedlňoval aj predmetom konania a „s tým viažucou sa obtiažnosťou prejednáwanej veci“, ústavný súd však zastáva názor, že takýto pracovnoprávny spor nemožno vo všeobecnosti považovať za skutkovo a právne zložitú vec.

Všeobecné súdy majú dostatok skúseností s prejednáváním a rozhodovaním takýchto sporov, podklad pre rozhodnutie tvorí súdnou praxou ustálená a používaná právna úprava, ktorá je obsiahnutá najmä v zákone č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov. Výklad a používanie tejto právnej úpravy sú stabilizované, rovnako sa na tento spor vzťahuje dostatok judikatúry všeobecných súdov. Z uvedených dôvodov a s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu ústavný súd konštatoval, že dané konanie nemožno hodnotiť ako právne alebo skutkovo zložité.

Na druhej strane, vychádzajúc z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 151/04), je potrebné uviesť, že spor, ktorého výsledok sa dotýka osobného statusu sťažovateľa, si vyžaduje od všeobecného súdu osobitnú starostlivosť. To okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 OSP) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (napr. I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03, I. ÚS 65/04), pretože v tomto konaní sa poskytuje ochrana (ak je nárok opodstatnený) právam, ktoré súvisia so živobytím a existenčnými otázkami.

2. Ďalším kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prieťahov v konaní sp. zn. 18 Ct 21/02, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd hodnotil správanie sťažovateľa ako také, ktoré zásadným spôsobom neovplyvnilo celkovú dĺžku napadnutého konania pred okresným súdom.

Ústavný súd pri hodnotení postupu sťažovateľa bral do úvahy aj to, že ako účastník konania nesporne mal právo na procesné úkony, ktoré urobil. Ústavný súd už vyslovil, že v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť zaň v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).

Pri posudzovaní správania sťažovateľa v konaní o predmetnej veci preto ústavný súd nepripisoval podstatný význam tomu, že sťažovateľ podaním zo 16. februára 2004

po takmer roku a pol od podania žaloby zmenil žalobný návrh z 19. septembra 2002 tak, že petit žaloby rozšíril o náhradu mzdy v sume 151 110 Sk a následne na pojednávaní uskutočnenom 20. februára 2004 opravil pôvodný žalobný návrh z dôvodu chyby v písaní. Okresný súd na tom istom pojednávaní poučil sťažovateľa, že vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu (existencia dvoch výpovedí založených v spise okresného súdu) ním navrhovaný petit je nedostatočný, s čím sťažovateľ nesúhlasil. Petit žaloby doplnil 11. marca 2004, keď reagoval na uznesenie okresného súdu, ktorý ho vyzval na jeho doplnenie.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v spore. Ústavný súd na základe zistení o úkonoch okresného súdu v posudzovanom spore konštatuje, že v predmetnom konaní došlo k priet'ahom v týchto obdobiach:

- od 26. mája 2003, keď právna zástupkyňa sťažovateľa podala stanovisko k vyjadreniu odporcu, do 31. októbra 2003, keď sťažovateľ namietal zaujatosť zákonnej sudkyne, t. j. 5 mesiacov,

- od 3. mája 2004, keď bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie právnej zástupkyne žalovaného k doplneniu žaloby sťažovateľa, do 21. novembra 2005, keď okresný súd nariadil termín pojednávania na 13. december 2005, t. j. viac ako 1 a pol roka.

Spolu obdobie nečinnosti okresného súdu predstavuje viac ako 23 mesiacov.

Okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti z 8. marca 2006 konštatoval existenciu priet'ahov v konaní (od 3. mája 2004 do 21. novembra 2005), keď uviedol, že *„došlo k objektívnemu priet'ahu v konaní zo strany administratívnych pracovníkov v spisovej kancelárii oddelenia 18 C, ktorí nezrealizovali úpravu vyššieho súdneho úradníka zo dňa 16. 4. 2004 (...) a napriek tomu, že odporca dňa 3. 5. 2004 doručil súdu svoje vyjadrenie, nebol spis predložený zákonnej sudkyňi na ďalší postup“*.

Argumentáciu z toho istého vyjadrenia o tom, že na okresnom súde pretrváva „kritické personálne obsadenie administratívnych pracovníkov na občianskoprávnom úseku (...) a pretrvávajúci poddimenzovaný stav sudcov v danom období (...)“, nemohol ústavný súd akceptovať ako ospravedlňujúcu vzhľadom na jeho ustálenú judikatúru, podľa ktorej nie je možné prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Ct 21/02 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

#### IV.

Keďže v posudzovanej veci okresný súd na pojednávaní uskutočnenom 2. marca 2006 schválil účastníkmi konania navrhnutý zmier a uznesenie o jeho schválení nadobudlo právoplatnosť 13. marca 2006, neprichádzalo už do úvahy rozhodnúť v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, t. j. prikázať, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil svojou nečinnosťou, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Podľa § 56 ods. 5 citovaného zákona ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 40 000 Sk z dôvodov, že „*dlhodobá a neodôvodnená nečinnosť súdu v konaní mala pre podnecovateľa nepriaznivé sociálne a materiálne následky*“, ktoré ďalej podrobne konkretizoval.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 18 Ct 21/02, ktorá predstavovala takmer 3 a pol roka, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ako aj to, že konanie bolo po podaní sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 30 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. B. V. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005, ktorá bola 16 381 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie

sťažnosti), a to v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), za každý úkon po 2 730 Sk a 2 x 164 Sk režijný paušál (§ 16 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 5 788 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2006